

4- Truyện Năm Trăm Người Đi Buôn Ra Biển Tìm Châu Báu

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một người dẫn đầu đoàn người đi buôn dẫn năm trăm người đi buôn ra biển để tìm châu báu. Thuyền hỏng, họ phải trở về, ngày đêm quỳ lạy các vị Thần để được giúp đỡ. Họ lại ra biển lần thứ hai, lần thứ ba, thuyền cũng bị hỏng như trước. Nhờ có phước đức nên người dẫn đầu không bị chết ngoài biển, ông về được đất liền, trong lòng khổ não, thầm nghĩ: “Ta thường nghe có Đức Phật, Thế Tôn đã chứng được Nhất thiết trí, chư Thiên và loài Người không ai sánh kịp. Ngài thương xót chúng sinh, làm lợi mình, lợi người. Bây giờ, ta sẽ xưng niệm danh hiệu Đức Phật ấy để ra biển, nếu được an ổn trở về, Ta sẽ cúng dường Ngài phân nửa số châu báu”.

Nghĩ xong, người dẫn đầu đoàn người đi buôn liền tụ tập những người đi buôn cùng nhau ra biển. Ông xưng niệm danh hiệu Phật, quả nhiên tìm được nhiều châu báu và an ổn trở về. Nhưng khi về nhà, ông nhìn các vật báu, trong lòng tham tiếc chẳng chịu cúng Phật, suy nghĩ: “Nếu phải cúng dường phân nửa số châu báu này, thì ta không hứa, chi bằng ta đưa hết số châu báu này cho vợ, rồi sẽ xin bà một ít tiền ra chợ mua hương thơm, mang về tinh xá Kỳ hoàn đốt cúng dường Phật”.

Suy nghĩ xong, như dự định, vị ấy xin vợ được hai đồng tiền, liền ra chợ mua hương thơm, mang đến tinh xá Kỳ hoàn đốt lên cúng Phật

Đức Phật dùng thần lực khiến khói hương lan tỏa, xông khắp tinh xá Kỳ hoàn. Vị ấy thấy khói hương len sâu vào đến trước Phật liền ăn năn tự trách: “Nay vì sao đối với Phật Thế Tôn ta lại tiếc rẻ vật báu ấy mà không cúng dường. Như Lai thật sự có thần lực, làm cho khói hương xông khắp tinh xá Kỳ hoàn, thật là ít có. Vậy ta phải sắm sửa các món uống ăn ngon, rồi thỉnh Phật và chúng Tăng về nhà cúng dường”.

Nghĩ xong, ông liền quỳ thẳng, chấp tay thỉnh Phật, Thế Tôn. Đức Phật hứa khả. Ông vội trở về nhà lo sắm sửa đầy đủ các thức uống ăn. Sáng hôm sau, đến giờ ông cho người đến bạch Phật:

–Thức ăn đã sắm sửa đầy đủ, cúi xin Phật biết cho đã đến giờ.

Lúc bấy giờ, Đức Như Lai đáp y, cầm bát dẫn các Tỳ-kheo đến nhà vị ấy thọ thực. Sau khi thọ thực xong, Đức Phật nói về tội lỗi xấu xa của tính tham lam bòn sẻn. Ông liền lấy châu báu rải cúng dường trên đảnh Phật. Lúc ấy trên không trung châu báu tự nhiên biến thành lọng báu. Mỗi bước đi, đứng của Phật, lọng báu ấy cũng theo che chở không rời.

Ông liền gieo năm vốc sát đất, phát thệ nguyện rộng lớn:

–Với công đức căn lành của việc cúng dường này, con nguyện ở đời vị lai, nếu có chúng sinh mù tối, con nguyện làm cho họ được mắt sáng; chúng sinh không nơi nương tựa, con nguyện làm nơi nương tựa; chúng sinh không ai cứu giúp, con nguyện cứu giúp họ; chúng sinh chưa giải thoát, con sẽ làm cho họ được giải thoát; chúng sinh không an ổn, con nguyện làm cho họ được an ổn; chúng sinh chưa vào Niết-bàn, con nguyện giúp cho họ vào Niết-bàn.

Nghe vị ấy phát nguyện xong, Đức Phật liền mỉm cười. Từ khuôn mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này chiếu Phật ba vòng, rồi trở lại nhập vào đảnh Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bước ra bạch Phật:

–Như Lai là Bạc đáng tôn trọng, Ngài không mỉm cười một cách vô cớ, vậy có

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

việc gì khiến Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi mong Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Nay ông có thấy vị thương chủ này cúng dường Ta với tâm hổ thẹn hay không?

A-nan đáp:

–Vâng. Bạch Thế Tôn, con có thấy.

Đức Phật dạy:

–Hôm nay, nhờ cúng dường Ta mà vị ấy không bị đọa vào địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ; được sinh lên cõi trời, cõi người, thường hưởng thọ sự vui sướng. Ba a-tăng-kỳ kiếp sau, vị ấy sẽ được thành Phật hiệu là Bảo Thành, độ thoát chúng sinh không thể tính được số lượng. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M